

1921, er henvist til, at det hyppigt vil være umuligt for Retten at konstatere, om andre end de fornævnte Personer forbliver i Retslokalet, efter at Retten har besluttet, at Dørene skal lukkes, mener vi, at det er en Ordensforanstaltning, som let maatte kunne bringes til Udførelse, uden at man faar Bestemmelser ind om det i Loven. Et Par af mine Partifæller i Udvalget har dog bedt mig tilføje, at de gerne saa, at dette Spørgsmaal ved en senere Lejlighed paa ny kom til at foreligge til Overvejelse her i Tinget, saaledes at der maaske kunde tilvebringes en Løsning, som kunde tilfredsstille Udvalgets Flertal.

Endelig skal jeg nævne, at Udvalget har modtaget en Henvendelse fra Dansk Kvindesamfund, der andrager om, at der maa ske en Tilføjelse til Retsplejelovens § 859, hvorved det sikres, at mindst $\frac{1}{3}$ af Nævningerne i Voldtægts- og Sædeligheds-sager altid skal være Kvinder. Udvalget har været enigt om ikke at foretage noget Skridt i den antydede Retning, og jeg tror, vi alle har haft vanskeligt ved at indse, hvorledes dette Spørgsmaal skulde kunne løses. Imidlertid fremgaar det af Andragendet, at der er sket Henvendelse til Justitsministeren i lignende Retning, saa maaske vil den højtærede Minister være i Stand dertil. Selve Ønsket om, at Kvinderne ved slige Lejligheder repræsenteres i Nævningeretten, vil de fleste vist i og for sig finde naturligt. — Jeg tillader mig ogsaa at anbefale Flertallets Ændringsforslag Nr. 2 og Nr. 33 til Vedtagelse her i Tinget.

Pürschel: Inden vi gaar til Afstemning i denne Sag, vil jeg gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de Spørgsmaal, hvorom det i Udvalget ikke er lykkedes at naa til fuldstændig Enighed. Angaaende Edsspørgsmaalet, og hvad dermed staar i Forbindelse, vil jeg først gøre den Bemærkning til Udvalgets ærede Ordfører (Kirk), der sagde, at det var Udvalget, der havde formuleret Retsplejelovens § 186, saaledes som den nu staar her i Ændringsforslagene, at jeg tror, man kommer den historiske Sandhed, som jeg dog ikke mistænker Ordføreren for bevidst at have villet krænke, nærmere, naar man siger, at det er Landsdommer Bærentzen, der i sin Tid paa Dommerforeningens Møde i Oktober 1921 har formuleret Paragraffen. Der har været Enighed indenfor Udvalget om at lade Tidsbegrænsningen i Retsplejelovens § 187 falde bort. Jeg forstaar nu dette saaledes, at det er nok for et Menneske een Gang i Livet at gaa op paa det Politikon- tor,

under han i Øjeblikket hører, og afgive denne Erklæring. Men saa maa man ogsaa skabe en Adgang for ham til senere at kunne fremskaffe en Attest for, at han har afgivet en saadan Erklæring, og det vil altsaa blive nødvendigt ved denne Ordning at føre et Register paa Politikontoret. Det kan formentlig for de mindre Politikontorets Vedkommende føres ved et Register i Bogstavorden, for de større Jurisdiktioners Vedkommende vil det nok blive nødvendigt at bruge et Kartotek dertil. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal.

Man har drøftet Spørgsmaalet, om ikke Eden kunde falde bort, men der har indenfor Udvalget været Enighed om ikke at rejse dette store Spørgsmaal. Jeg vil her kun oplyse, at en Afstemning indenfor Dommerforeningen i Oktober 1921 gav det Resultat, at 7 stemte for at opgive Edens Brug i Retssager, 35 stemte imod, og een stemte ikke, der var altsaa indenfor Dommernes Kreds en meget stærk Stemning for at beholde Eden. Som det fremgaar af Betænkningen, har vi haft et Ønske om, at den, der mødte paa et Politikontor og erklærede, at han ikke vilde kunne aflægge Ed, fordi han ikke havde nogen religiøs Tro, med det samme skulde træde ud af det Trossamfund, han hidtil havde tilhørt. Vi finder, det er en naturlig Konsekvens, som bør tages, men der har ikke indenfor Udvalget været nogen Stemning derfor, og derfor har vi ladet dette Spørgsmaal falde. I denne Forbindelse vilde jeg gerne gøre en Bemærkning om Nævningers Ed, som omhandles i Retsplejelovens § 866. Der staar man overfor det samme Spørgsmaal, at en Nævning kan blive opfordret til at aflægge Ed og er i den Stilling, at han ingen religiøs Tro har. Saa er Situationen altsaa den, at han alligevel maa aflægge Eden, og det finder jeg er lidet tiltalende. Der er den Forskel paa Vidner og paa Nævninger, at Nævningen ubetinget skal aflægge Eden, medens man, hvis et Vidne kommer i den anførte Situation, dog i Regelen ved Forhandling med Parterne vil kunne opnaa, at disse vedtager Forklaringen som edsgyldig. Paa den anden Side er der den Omstændighed, at for Nævningen vil der sjælden foreligge en saadan personlig Konflikt, som kan tænkes at komme til at foreligge for et Vidne. Derfor finder jeg, at det vilde være ønskeligt, at man for Nævningernes Vedkommende gik tilbage til det, som stod i Kommissionsforslaget af 1899, at hvis en Mand erklærede, at han efter sin Overbevisning ikke kunde aflægge